

דברי הכפר

שנה טובה ומתוקה

לכל קוראי דברי הכפר

באשר אתם

גיליון מס. 2790 * כ"ט אלול תשפ"ג * 15 ספטמבר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

הספדים לאסף מסר ז"ל:

אבא יקר ואהוב,

קשה לי להאמין, שאני עומדת כאן אל מול הקבר הפתוח שבו אתה תנוח למנוחת עולמים.

אתה מאוד תחסר לי ולכולנו. מאוד יחסרו לי שיחות הטלפון איתך, בהן נהגת לשתף אותי בחוויות הילדות והנעורים שלך בקנדה.

היו לך כל מיני סיפורים חביבים, אם זה חופשות הקיץ הארוכות שבהן נסעת יומיים שלמים ברכבת למערב קנדה לבלות את חופשת הקיץ עם סבא וסבתא שלך, או אלו היו מחנות הקיץ היהודיים שבהם בילית חודשים שלמים, או שכבר מגיל 5 עבדת בשוק באוטווה כדי להרוויח קצת דמי כיס ולעזור להורים שלך כספית.

דיברת בהתלהבות על שנת ההכשרה לחיים בקיבוץ שאתה ואימא עשיתם בניו ג'רזי, שם הכרתם ומאוד מהר התחתנתם. הייתה לך אידיאולוגיה וזיקה חזקה מאוד לארץ.

מאוד קסם לך הרעיון של חיי קהילה, ובתום שנתיים בהכשרה, אימא ואתה עלייתם ארצה וגרתם בקיבוץ ברקאי, שם נולד גלעד. חזרתם לקנדה לכשנה וחצי והחלטתם לחזור לארץ ולהשתקע בכפר הנשיא.

היית איש עבודה מאוד מסור, שכל כך אהב ונהנה לעבוד את האדמה של הארץ שכל כך אהבת, הערצת והתגאית בה.

המוות של נאור מאוד הכביד עלייך והשפיע קשות על בריאותך הנפשית והגופנית.

מאוד כאב לי ולכל בני המשפחה לראות אותך הופך מלהיות איש חזק ועצמאי, לאיש שבהדרגה נעשה יותר חלש ותלתי.

בשם כל האחים והאחיות - אני רוצה להודות למעין שעשתה מעל ומעבר בנתינת עזרה לך ולאימא.

אנו מודים גם לג'ו ומרי שטיפלו בך כל כך יפה.

תמיד תהיה בליבנו ובמחשבתנו.

תהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

אוהבת אותך מאוד, וכבר מתגעגעת אליך מאוד.

צילה

היי אבא, מה נשמע? איך אתה מרגיש?

ככה היו מתחילות כל שיחות הטלפון שלנו, תוך כדי שאני נוהג ברחובות לוס אנג'לס הענקית.

היית עונה לי בשמחה: How's my boy Yori?

והיינו מתגלגלים לתוך שיחות על זכרונות ילדות שלך, על הארץ והקיבוץ וכמובן המשפחה.

סבלת מאוד אחרי לכתו של נאור, ובסוף גם הגוף שלך כבר לא יכול היה יותר עד שנאלצת להפסיק לעבוד.

תמיד צחקנו ואמרנו שנמצא אותך בשדה ליד איזה שטוסר.... או משאבה.... אבל פשוט דעכת .

אבא, אני חוזר עוד כמה ימים ללוס אנג'לס, אבל השיחות האלה כבר כנראה לא יהיו לנו.

תחסר לי מאוד מאוד

אוהב אותך

Your sun Yori

פעם סברתי שבשוויון נפש, החיים חולפים מולך. אלא שבזקנתך, נוכחתי אחרת. נלחמת והתעקשת על הדברים שהיו חשובים לך: לחיות ולמות בכבוד בביתך כאדם חופשי.

והיית ראוי לכך. נתת הכל למדינה ולקיבוץ בהם האמנת, ואהבת את הגוף, הלב והנשמה בכל מאודך, ובידיים חשופות הפרחת והחיית את הרעיון הציוני והקיבוצי. לא בדיבורים, לא בדרך האמת: עבודה קשה תחת השמש הישראלית.

עד גיל 73 המשכת לדדות למחסן הפלחה, אם במקל ואם בטרמפ מגדי בקלנועית, עד שהגוף הכריע. ונאור כשהלך, הלכת איתן. עכשיו תוכל לנוח בשקט ובשלווה בין חברים והשדות שכל כך אהבת.

אבא, אני אוהב אותך, יהי זכרך ברוך.

איילון

נפרדים מאסף

אסף (סטיבן) , נולד באוטאוה, קנדה, בשנת 1941. אסף סיפר שבילדותו חילקו לילדים בחגים בבית הכנסת, תמרים ותאנים מישראל, עובדה שהשאירה לו טעם מתוק וחשק להכיר את הארץ הטובה הזאת. בבית הספר הכיר ילד בשם פול אנקה, ואהב להיזכר ולהזכיר זאת. הוא נסע להשתתף במחנות קיץ יהודיים (שם הכיר מדריך בשם לאונרד כהן), קרא ספרים על ישראל, צפה בסרטים, ונדלק על הרעיון הציוני והקיבוצי.

אסף הצטרף להכשרה של השומר הצעיר בניו ג'רזי, שם פגש את חנה שהגיעה מניו-יורק. הם נישאו בקיץ 1963, ועלו ארצה. תחילה גרו בקיבוץ ברקאי, שם נולד גלעד. מכיוון שבברקאי הייתה לינה משותפת, דבר שלא היה לרוחם, הם חזרו לקנדה להתארגנות, ומשם חיפשו קיבוץ עם לינה משפחתית.

כך הגיעו אלינו באוגוסט 1966. הם התקבלו לחברות באוקטובר 1967, בימי האופוריה של תום מלחמת ששת הימים.

אסף אהב לעבוד בחקלאות, ולהיות בחוץ. לאורך השנים עבד בפלחה, בסיקול אבנים, ואז התבקש לעבור לצאן – ענף שלא היה לרוחו, ואחרי שנתיים עבר למטעים - אגסים, תפוחים ועוד - ובעיקר לאבוקדו. בימי "יוסי מים", אסף למד ממנו את נושא ההשקיה, פריסה, וטיפול בצנרת ובברזים. וכשעברנו לשיטת הטפטוף, התמחה גם בה. הוא היה עובד מסור, שהשקיע את הנשמה והזיע כהוגן.

בעונות הקטיפ של הכותנה, אסף היה מתפעל את המהדק (המכונה שמקבלת את הכותנה מהקטפת, ומהדקת אותה לאריזות). באבוקדו המשיך לעבוד גם אחרי גיל הפנסיה, בהשקיה ובתיקון יצירתי של הצידוד. כשחושבים על אסף, רואים אותו נוסע בטרקטורון, בבגדי עבודה, או משוטט בקיבוץ בחולצה משובצת.

המשפחה גדלה והתרחבה (מאוד), כשלגלעד הצטרפו צילה, יורם, נאור ז"ל, מעין, אילון, ועינת.

מותו של נאור גרם לאסף כאב רב, וראינו איך הוא "מוריד הילוך", בנפש וגם בגוף.

אסף אהב את האווירה הטובה של חברת כפר הנשיא, את החגים,

ואת תחושת ההגשמה שנתנה לו העבודה הקשה בחקלאות.

אסף לא אהב נסיעות. "ראש פינה בשבילי זה חוץ לארץ!" אמר. הוא אהב לשבת בביתו, לקרוא ספרים, להאזין למוזיקה (אהב מאוד שירי ארץ ישראל), ולדבר עם הנכדים בסקיפ. ובעיקר אהב לטייל במדרכות הקיבוץ, ולשוחח עם העוברים ושבים. עם השנים אופיו התמתן, והוא נהנה מהיציאה (החלקית, ואח"כ המלאה) לגימלאות. הוא אהב את הפעילות במפגש, את תשומת הלב, השיחות עם החברים והפילאטיס עם טל ועם לירן. גם את ה"חברותא" עם צילה אהב, ונהנה לשתף בחוויות ילדות שלו, ובזיכרונות שונים. אסף גם התעניין לשמוע את החוויות של האנשים סביבו, ולהגיב.

כשגר בבית יונתן לתקופה, הוא התעקש לחזור לביתו, כי לא יכול היה לשבת שם בחוסר מעש. וברגע שהתחזק, שב לטיוליו במשק.

מעין ליוותה אותו בכל הדרך הלא קלה, במסירות רבה. וכל אחיה ואחיותיה הביעו כלפיה הערכה ותודה.

בריאותו התדרדרה בשנים האחרונות, אך הוא זכה לעצום את עיניו בביתו.

לחנה, וכל בני המשפחה - אנו משתתפים בצערכם. נתנחם בכך שהוא הגשים את חלומו, ועסק במה שאהב ורצה.

יהיה זכרו ברוך.

רחל גינת

דברים לאסף שנאמרו במועדון, לאחר ההלוויה:

כבר כמעט שנתיים יש קבוצה של גמלאים שבאים להשתתף במפגש ב"קפה וחברותא", שם אנו מעלים נושאים שונים ומדברים. אסף היה שותף פעיל ובין הגברים המעטים שהגיעו לחברותא. לצערי לא העליתי על הכתב את מה שאסף אמר והביע, אבל השתדלתי לזכור את הדברים שנאמרו (ואם יש פספוס או טעות, בני המשפחה מוזמנים לתקן).

אסף נולד באוטווה שבקנדה. אביו יליד אוטווה ואמו הגיעה מקלגרי שם היו עוד קרובי משפחה. בילדותו חווה אסף אנטישמיות. הוא גר ברחוב בו שכנו קתולים והיה צריך להתחמק ממכותיהם של נערי הרחוב שערבו לו ולעתים היכו אותו, וכך למד לרוץ מאד מהר.

גם בבית הספר היו מורים אנטישמים. אחד מהם, גרמני במקור, שאל אותו שאלה שאסף לא ידע עליה את התשובה. המורה אמר "מסר, כנראה לעולם לא תהיה עורך דין". אסף ענה לו " בגלל זה אתה כנראה מורה" ומאז אותו מורה הפסיק להציק לו.

אסף סיפר שהתחיל לעבוד בגיל 5. היה עושה עבודות קטנות בשביל אחד הדודים שהייתה לו חנות וגם עבד בשוק. אסף מאד העריך את עבודת הכפיים ובכלל העבודה תפסה מקום מרכזי בחייו. הוא כנראה העביר את ערך העבודה לילדיו שהינם אנשים עובדים, חרוצים, תורמים ומתפרנסים. כשמצב בריאותו חייב אותה להפסיק לעבוד הוא לא כל כך מצא טעם לחייו והיה חסר לו העיסוק בשעות הפנאי הרבות שהזדמנו לו.

חברת ילדות טובה מאותו הרחוב בו גר נהייתה בהמשך לראש העיר אוטווה. בביקורה בארץ התעקשה לשנות מסלול ובאה במיוחד לכפר הנשיא לבקר את אסף.

אסף סיפר שאחד מחבריו לספסל הלימודים היה פול אנקה. בגיל הנעורים היה יוצא לחודשיים למחנה קיץ שארגנה הקהילה היהודית. באחד המחנות המדריך שלו היה ליאונרד כהן המפורסם. כמו כן הייתה שם בחורה שלימדה שירים עבריים וריקודי עם, וגם סיפרה על ארץ ישראל והודיעה שהיא תעשה עליה לארץ. אסף התרשם מאד ואמר שאם היא יכולה גם הוא יכול.

לכן, כאשר סיים את לימודיו הוא החליט להצטרף להכשרת השומר הצעיר בניו ג'רזי.

בהכשרה גם פגש את אהבת ליבו – חנה – ולבסוף הם החליטו להינשא. בהכשרה התמחה אסף בעבודה ברפת והיה מאד גאה ומרוצה. מאז הוא תמיד עבד בחקלאות.

לפי דבריו, גולדה מאיר הגיעה פעם לארה"ב ונתנה הרצאה במרכז הקהילתי הקרוב. כל חברי ההכשרה הגיעו לשמוע את דבריה. בסיום ההרצאה הם ניגשו אליה ובראותה אותם אמרה "Don't tell me, you are shmutznikim". בתום תקופת ההכשרה אסף רצה לעלות ארצה אך התעכב כי אנשי השומר הצעיר אמרו שהוא נשוי לחנה והיא עדיין לא סיימה את התכנית עם החברה' שלה. אחרי שנה הם הפליגו על אניה לארץ והצטרפו עם הגרעין האמריקאי לקיבוץ השוה"צ ברקאי.

לאחר הולדת הבן גלעד ומאחר והיה קשה להסתגל ללינה המשותפת אסף וחנה חזרו לתקופה לקנדה ואז החליטו לבוא לכפר הנשיא בו הייתה לינה משפחתית ומאז הם פה. אסף שרת בצה"ל ואף השתתף במלחמת יום כיפור ברמת הגולן וסיפר שסידר מקלחות ומזון לחיילים בגדוד שלו פה בכפר הנשיא. אסף מאד אהב מוסיקה ומאד אהב שירים ארץ ישראלים. כשהיה בבית ותיקי הגליל היה שותף בחוג שירי הארץ ובביתו העביר את הטלוויזיה לערוץ השירים היפים של ארץ ישראל. אסף סיפר דברים נוספים בחברותא אך בעונוי לא רשמתי ואינני זוכרת.

תהיה חסר לנו אסף בקבוצת החברותא. יהי זכרך ברוך.

אני רוצה להגיד תודה למספר מלאכים שליוו ותמכו לאורך הדרך.
למעייני מסר שליוותה, עזרה, סחבה, הביאה, ניקתה, בישלה וליוותה למרפאה
ולבית החולים.

למרי המטפלת שטיפלה בהמון חמלה ועדינות ומסירות באסף ובחנה
לג'ו המטפל ההודי שהגיע כל בוקר לעזור ברחצה ועוד
לג'ואי המטפל הפיליפיני שהחליף את ג'ו כשיצא לחופשה ארוכה
לכל החברים המתעניינים, המבקרים, שבאו לשאול, לשוחח, להביא משהו.
לילדים של אסף וחנה, שאסף התגאה שהם טלפנו אליו והתקשרו אליו כל שבוע
ולא פספסו אף פעם.
תודה על הסיוע שהענקתם.

צילה בן רשף

מרפי פרנק:

כמידי בוקר השכמתי עם עלות השחר. ציוץ ציפורים ואוויר נקי וצונן. הרגשתי צורך להיפרד מאסף בפרטיות.

יצאת להליכה לכיוון מנסורה. מטעי האגסים תחומים בגדרות בזלת, שחזרו לפלחה. שורות של עצי תפוח שגם הם נדמו, עירומים בשנות גד"ש אך שבו להתמלא בעצי אבוקדו.

צינורות טפטוף קרועות מציצות מבין רגבי הבזלת והאדמה הכבדה, מזכירה לי את המאסטר שהרכיב ופירק אותן במקצועיות ומסירות.

באוזניות, לאונרד כהן מהופעה בלונדון, רק הוא יחד עם אסף ואיתי, נפרדים מהאדמה שכל כך אהב ואליה שב לנוח.

משתף אתכם בהופעה שכל כך מייצגת את העומק, הכאב, המסירות והאהבה של אסף.

<https://open.spotify.com/album/4rgYbbaJOr9fv0MdEcIkIY?si=ju89wr6STcontext=spotify%3Aalbum%3A4rgYbbaJOr9fv0MdE&AGTaYnkMMpUwAcliKlY>

אבל זה לא נגמר. בבית משפחת מסר, צמוד לבריכת השחייה, התקבצו הילדים והנכדים סביב חנה. כן, המסע של המשפחה עם האובדן והוואקום בלי הנוכחות של אסף רק החל. ככה זה אצל משפחה שכולה. העולם ממשיך לנוע על צירו וכשהאבק שוקע ומתפזר הערפל, השכול והאובדן מתחילים לחלחל. זה הזמן להמשיך להגיע, לחבק, לתמוך בכל הצועדים במסע שלא הסתיים.

ולך אסף, הגיע הזמן לשים בצד את האכזבות, הכעסים והתסכולים שלא הכל התגשם כפי שדמיינת. זה דרכו של עולם. תנוח על משכבך בשלום.

ברכה לראש השנה מתמר – מנהלת הקהילה

חברים ותושבים יקרים,

שנה חלפה מאז הגעתי והתחלתי את תפקידי בכפר הנשיא.

שנה זו הייתה כמו ריצת מרתון, ללמוד, להכיר, להתחבר, לחוות, ולזכור שעוד יש דרך ארוכה.

זמן, זו לא סתם מילה, זמן נדרש לנו לכולנו, להיות יכולים להבין את ה"מה" כדי להחליט ולשאת את "האיך".

זה לא תמיד פשוט, לפעמים אף מתסכל.

למדתי להבין שכבר שנים אתם אנשי הקיבוץ, נדרשים לשאת את "האיך" כאשר לא תמיד ברור ה"מה".

יש לנו משימה והיא משותפת! לשפר את החיים, על כל הגוונים שלהם בקיבוץ.

להפוך את העסקים למשגשגים ומכניסים, לפתח את תחומי הקליטה ובניית השכונה, לקדם את תחום הוותיקים ולתת מגוון מענים, להיות ולתמוך ברווחת החברים, להמשיך ולעסוק בחינוך מלידה עד י"ב ולעשות זאת בצורה הטובה והמקצועית ביותר. לשפר את השירותים הניתנים לחברים ולתושבים, להכניס עסקים/ כלכלה מקומית באופן מקצועי שיטיב עם הקיבוץ, הקהילה ובעל העסק.

לייצר תקשורת, מקרבת, משקפת ופתוחה, כזו שנותנת מענה אמיתי וכן גם אם לפעמים קשה לשמוע אותה.

לקדם ולנהל בנחישות ורגישות את פרויקט שדרוג התשתיות כדי שהקיבוץ יהיה מסודר גם מתחת לפני הקרקע לעשורים הבאים.

לתת מרחב של עשייה חברתית קהילתית, בריכה מטופחת, תרבות, גינה קהילתית, נוי ועוד... כל מה שמחבר אותנו כקהילה.

בכל מה שמניתי יש הרבה מאוד שכבר נעשה, אנשים רבים וטובים שעושים כל שאפשר כדי לקדם ולשפר ורואים לנגד עיניהם את טובת הקיבוץ ותושביו ועל כך תודתי הגדולה.

ויש עוד הרבה לעשות, יש היכן להשתפר, ישנם תהליכים ארוכים שתוצאתם תוכר עוד שנים קדימה, וחלקם כבר ממש מעבר לדלת.

שנה חדשה, התחדשות, הזדמנות.

הקיבוץ הזה כבש את ליבי, כול כולי רוצה יחד עם השותפים שאיתי להצליח לעשות כאן עוד טוב.

לכל אלו נדרשת אמונה לפני הכל! מגיע לכם קיבוץ מצוין, כלכלית וחברתית! אנחנו יכולים בכוחות מאוחדים להביא את הקיבוץ למקומות חדשים.

מאחלת לנו, הרבה אוויר במפרשים (יש לנו שייט ארוך) מאחלת לנו קהילתיות איתנה, שמחה בכל שנעשה, והכי חשובה הבריאות.

חג שמח ושנה טובה

תמר קולר

מנהלת הקהילה.

בהמשך למפגש שיתוף שהתקיים בתאריך 4.8.23 עלו מספר נקודות אליהן חשוב לי לעדכן.

1. אלונית: ההסכם עם ה'אלונית' בקיבוץ (דור אלון) אמור לבוא לסיומו בחודש הבא.

אנו נמצאים כבר מספר חודשים, בלמידה וחיפוש אחר ספקים חדשים שיכולים לתת מענה לכולנו בקיבוץ. תהליך זה לוקח זמן, וכרוך בלמידה של הפרטים והכנת מתווה למה אנחנו רוצים לעצמנו לשנים הבאות. את התהליך מובילה מיה טיקוצינסקי ויחד איתה ריטה אלי ואני. כרגע אנו נאריך למספר חודשים את ההסכם עם ה'אלונית' כדי לסיים את התהליך בנחת ועם התוצאה הטובה ביותר עבורנו. תודה לכל מי שהפנה ספקים, שאל שאלות, והעלה נקודות למחשבה, כל אלו לימדו אותנו ועזרו לנו לדייק את התהליך ובעתיד את תוצאותיו.

2. רבים שואלי אותי על תפקידה של דליה בוסקילה – לאחר כמה חודשים שנכנסתי לתפקיד, הבנתי שאני רוצה לעסוק בנושאים רבים ובעיקר להיות זמינה לכם אנשי הקהילה, עבודת ניהול הקהילה מרובה גם בצדדים אדמיניסטרטיביים, לכן ביקשתי מדליה להצטרף אלי ולסייע לי מספר שעות בשבוע במענה אדמיניסטרטיבי. הודות לעזרה זו, אני פנויה יותר (ועדין זה לא מספיק לצערי) להיפגש ולקדם נושאים רבים.

3. בריכה – הבנתי, הברכה חשובה, משמעותית ומכנסת אליה מפגש משמעותי של הקהילה. כמו כל דבר שנדרשתי ללמוד בשנה הזו, גם לנושא זה נדרשתי. הברכה היא כמו אוטו, זה לא משתלם וככל שיש יותר קילומטראז' יש יותר מה לתחזק. אנחנו עושים כל שאפשר, "לא להפיל" השקעות על כספי המינויים, אלא רק אחזקה שותפת (גם היא יקרה) בנוסף כמו בכל תקציב אנו עוקבים תוך כדי אבשל לא ניתן לראות תוצאות חודש בחודשו (ככה זה בכל הנה"ח) הצלבת המידע והנתונים אפשרית רק לאחר זמן ביצוע של חודשיים לפחות.

תקציב – ברור לנו שנדרש מאיתנו להנגיש את התקציב בפני החברים באופן שיהיה קל וברור לקריאה. השאיפה שהשנה יחד עם ענפי הקהילה נכין חוברת תקציב שתחולק לחברים שם תקבלו הסבר על הסעיפים התקציביים ומספרים ברורים.

שנה טובה

1. אסור לו לאדם שיהנה מן העולם הזה בלא ברכה, וכל הנחה מן העולם הזה בלא ברכה - מעל כל הנחה מן העולם הזה בלא ברכה פאלו גוזל להקב"ה וכנסת ישראל. (מסכת ברכות) וכל המרבה בברכות על השנה החדשה הרי זה משובח.

2. בשנות הטובות הרבות שאני מניח פה על הקיר, אני מבקש לגעת במירב מצבי הצבירה שאני, ואולי גם כמה מכם, נמצאים בהם כאן בארץ חמדת אבות, הנושאת אותנו על גבה הדואב בייסורים מרובים, ולעתים, כאשר אנחנו מגזימים מאוד גם פולטת אותנו בסלידה גדולה מקרבה.

3. הארץ המובטחת

ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן
כמו במינאטורה פרסית נושנה.
בכחל ואדם שדהו בקצוות
וזרב הארץ שם מבשיל כחטה.
וכמוכן גם הבדלח ואכן השם והספיר
עם כל הדברים הנפלאים האחרים.

ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים:

ראש לדרושים נכפים
שורטי בשרם בצפרני ברזל.
ראש למשיחי שקר חלב ודבש
תחת לשונם המתפלפלת.

ראש למתחזי מלכות
חור כרפס ותכלת על
זרועם הפשוטה רק לקחת.

וראש לעמלים שיומם נוקשה
להמתיק רגבי זהבם.

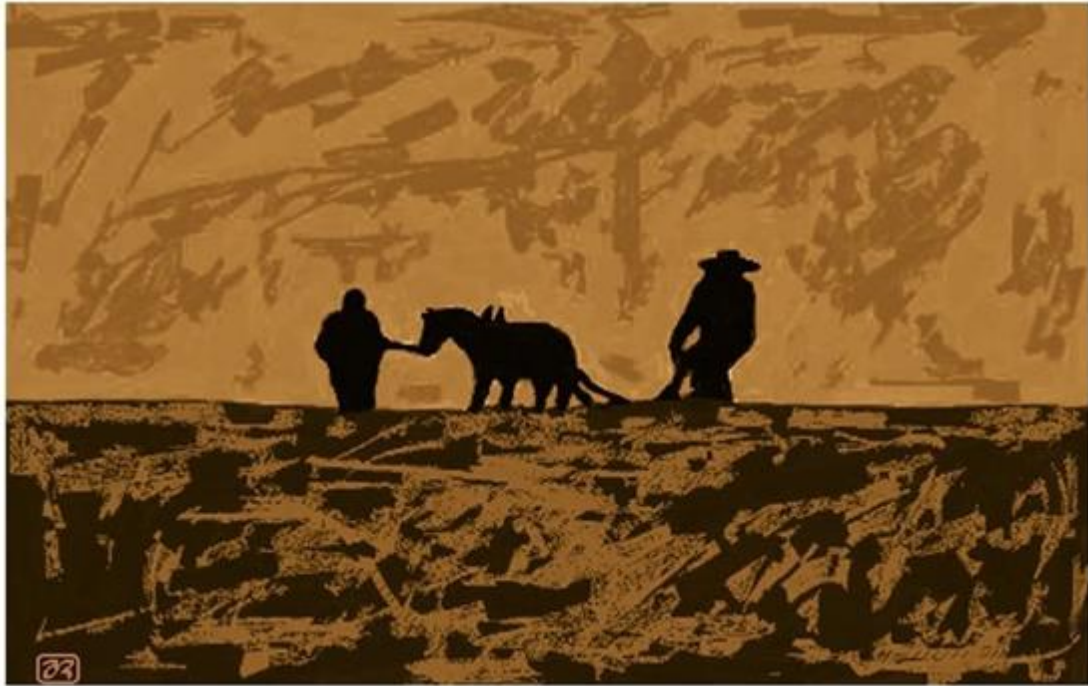
ונחש בלהט בטנו המתהפכת
להראותם את הבקר והעפר
את הצהרים והתשוקה
ואת יפיו הפואב של הערב.

וכאשר יגורתי עמוק בליבי תפילה | אמיר גלבו

וכאשר יגורתי עמוק בלבי תפלה
 שלא יבוא שלא יבוא כל זה והשאר
 כבר ידוע מראש ומאיים על ראש
 כל שלא יבוא שלא יבוא כדי
 ששעה זו לא תהיה אחרונה
 לתפלה בין קירות הבית
 בשדה הפתוח בשירת המים
 הזרמים הלואי
 שתזרם התפלה לעולמים ויהיו
 הלילות לילות והמים ימים
 בימים הבאים נתן יהיה
 לומר בשקבר הימים.

שנה טובה

מגש הכנסת

1. בדיון בבג"צ ביום שלישי בנושא ביטול עילת הסבירות אמר עורך הדין של הממשלה אילן בומבך ש"מה אתם עושים עניין כזה ממגילת העצמאות, זה בסך הכל מסמך שנכתב בחופזה ע"י 37 אנשים שלא נבחרו. אז קודם כל הם כן נבחרו. ושנית 37 נבחרים מתוך 600,000 זה אחוז נבחרים גבוה יותר מ-120 נבחרים מתוך 10 מיליון איש. בנוסף במגילת העצמאות כל הנבחרים חתמו על המגילה ועל ביטול עילת הסבירות רק 64.

2. מגילת העצמאות היא המסמך המכריז על הקמתה של מדינת ישראל. "מגילת העצמאות" הוא אמנם שמה המקובל, אך שמה הרשמי הוא "הכרזה על הקמת מדינת ישראל". את המגילה הקריא דוד בן גוריון, בבית דיזנגוף, ביום שישי, ה' באייר תש"ח, 14 במאי 1948.

3. בתאריך 24 ביולי 2023 אישרה הכנסת ברוב של 64 תומכים וללא מתנגדים את ביטול עילת הסבירות, ובכך שללה את סמכות בית המשפט לפסול החלטות של נבחרים ציבור, גם אם תהיינה בלתי סבירות באופן קיצוני.

פינת הקריקטורה השבועית:

• הגיליון הסוגר את תשפג, טור מספר 41

זהו, שנת תשפ"ג מגיעה לסיומה. אפשר לסקור במבט לאחור את הטוב והרע שבאו אלינו בשנה זאת. אני מעדיפה לראות את הטוב: סוף סוף התחילו להחליף את תשתיות המים והביוב, לאחר למעלה מחמש עשרה שנה של ציפיה, ועכשיו נתחיל להתבוסס בבובץ (אבל החלטתי לדבר על הטוב בלבד). קלטנו חברים חדשים, ועמם ילדים רבים (19 ילדים בכתה א', אינני זוכרת אם הייתה לנו שנה כזאת בעבר). חגגנו חגים נהדרים, ובמיוחד נזכור את יום ההולדת ה-75 של כפר הנשיא, יש לנו מנהלת קהילה חדשה, מסורה ונמרצת, וגם "המפגש" שלנו שהיה תחת איום סגירה, לא זו בלבד שלא נסגר, אלא אפילו קיבל מתיחת פנים והזרמת דם חדש, וזכה לשיפוץ מסיבי. דברי נכתבים שעתים אחרי טכס הרמת כוסית לבאי מועדון מופת ולעובדים ולמתנדבים של אגף הרווחה, שהיה עשוי בטוב טעם.

ועם הדבש היה השנה גם העוקץ. ובעיקר כבד על הלב, הרצף הבלתי נתפס של חברים וקרובים שהלכו לעולמם. לאחרונה, כל שבוע, אני מספידה מישהו, ולצערי, גם השבוע אספיד עודד חבר, את אסף מסר ז"ל.

נאחל לעצמנו שבתשפ"ד תהיינה לנו שמחות בלבד.

תשפ"ד תהיה שנה מעוברת, כנ"ל 2024 שתתחיל השנה. האם הצירוף הזה יבשר לנו לידתם של תאומים לרוב? אמן!

• אסף מסר ז"ל

בעצב רב ליווינו לדרכו האחרונה את אסף ז"ל, חברנו בכמעט ששים השנים האחרונות. כמה חבל שהוא לא זכה לביקור שכל כך חיכה לו, של בתו הצעירה עינת, שהייתה בדרכה לכאן לביקור מתוכנן, עם בתה דילן. שעות בודדות היו את הפער בין פגישה מיוחלת, לבין דמעות של החמצה. בסופו של דבר הגיעו 6 ילדי המשפחה. היחיד שנעדר, היה נאור שהטרגדיה של מותו לפני שנים ספורות, דרדרה את בריאותו של אסף עד לפטירתו.

אסף היה איש האדמה ואיש הספר. הוא אהב מאד את עבודתו במטעים, והצטיין בה בחריצותו ובמסירותו, וביצירתיות שלו בפתרון בעיות בשטח. אסף אהב מוסיקה ואהב לקרוא ספרי היסטוריה. הספרייה שבביתו מעוררת השתאות.

אסף התחנך בתנועת השומר הצעיר, אבל הגיע עם חנה לכפר הנשיא, כי פה כבר הייתה לינה משפחתית. את ימיו בתנועה הוא זכר בתחושת נוסטלגיה עמוקה, אשר ליוותה את כל זיכרונות ילדותו ונעוריו.

במשך כמה חדשים היה אסף חבר פעיל בחוג לספרות, וגם פה הוא הרבה לספר על צעירותו בקנדה.

תנחומינו לחנה, לגלעד, לצילה, ליורם, לאילון, למעיין ולעינת.

• מה קרה לעיתונות הכתובה?

לפני שקמה המדינה, כבר היו לנו עיתונים בשפע. היו עיתוני הבוקר: הארץ, דבר, הצופה, חרות, קול העם, על המשמר ומאוחר יותר גם למרחב. היו עיתונים המיועדים לעולים חדשים: "למתחיל" שאחר כך שינה את שמו ל"שער למתחיל" והוא היה בעברי קלה ומנוקד. אחיו הבוגר יותר היה העיתון "אומר" שבעצם היה העיתון דבר אבל מנוקד. והיו עיתונים ביידיש, באנגלית, בהונגרית ואולי עוד? היו עיתוני הערב שיצאו לאור בשעות אחר הצהריים, ואלפי ילדים, עמוסים בתיקי בד מלאי עיתונים, רצו ברחובות וקראו: ידיעות אחרונות, מעריב, ידיעות! ומכרו עיתונים לעוברים ושבים.

ומה קרה בהמשך? בחלוף השנים קרו שני תהליכים עיקריים: כמות העיתונים הלכה וקטנה. קודם כל נעלמו העיתונים המפלגתיים, הן משמאל והן מימין, והעיתונים בשפות הזרות גם הם נסגרו. התהליך השני היה הקדמת צאתם לאור של עיתוני הערב: ידיעות אחרונות ומעריב ראו אור עם שחר ולא נמכרו עוד על ידי ילדים ברחובות.

במשך כמה שנים נהנינו מעיתון הערב שיצא בבוקר שחולק למנויים בכפר הנשיא. נהגתי לפתוח את הבוקר בעשר דקות של קריאת העיתון עם או בלי כוס קפה. ואז נגמרה ההפצה אל פתח הבית. פחות עיתונים נקנו. השחקן החדש ברחוב היה החינמון "ישראל היום", שגם הוא נגס בתפוצה של עיתוני הערב שמודפסים בלילה. את "ישראל היום" אפשר היה לקבל מידי המחלקים הלבושים במדים אדומים בכל קרן רחוב. גם מי שלא סבל את ההטייה הימנית של העיתון לקח אותו בשביל התשבצים.

ומה קורה היום?

כבר לפני עשרה חדשים, כאשר הייתי מאושפזת בזיו, ירדת בבוקר על מנת לקחת או לקנות עיתון, ו...נאדה. לא ידיעות אחרונות ולא ישראל היום. לובשי המדים האדומים נעלמו מקרנות הרחובות, ואת "ישראל היום" בקושי ניתן למצוא, עם או בלי הסודוקו.

כבר שנים רבות מתנבאים על סופה של העיתונות המודפסת, והנה אנחנו רואים את הנבואות מתגשמות. עדיין אפשר לקרוא את העיתון באמצעים הדיגיטליים (פחות מוצלח לחובבי התשבצים והסודוקו, ופחות מוצלח למי שמשתמש בנייר עיתון לצרכי ניקיון בבית).

הפרסומות לא נעלמו, הן עברו לטלפונים הניידים ולמחשבים (יו טיוב – בחינם, אבל אם אתה לא רוצה שהפרסומות יקפצו לך כל רגע – תשלם).

• שיעור במתמטיקה

עורך הדין בומבר, המייצג את הקואליציה בבג"ץ ביטול עילת הסבירות, שולל את ערכה של מגילת העצמאות, מפני שנחתמה על ידי 37 אנשים בלבד.

כשנחתמה מגילת העצמאות היו בארץ כ 600,000 יהודים. 37 מהם חתמו על מגילת העצמאות. כשבוטלה עילת הסבירות, הצביעו בעד הביטול 64 חברי כנסת מתוך קרוב ל 10,000,000 אזרחי המדינה. מספר האזרחים גדל בערך פי 17, אבל מספר האנשים שהצביעו בעד גדול רק פי 1.7. יוצא מכך שהלגיטימציה של חותמי מגילת העצמאות גדולה פי 10 מזו של המצביעים על ביטול עילת הסבירות.

אתה הבנת את זה, בומבר?

שנה טובה לכל בית כפר הנשיא, להתראות בתשפ"ד.

תמר וולפין

15.9	אלי בר-און
	שחר כץ
	רון דוידסקו
	גבריאל סגל
16.9	אביטל שובל
	גבריאל לדרמן
20.9	שאולה אלמן
21.9	שון כרמי

שנה רגילה / נעם חורב

שתהיה לנו שנה רגילה
כזאת שתחזיר אותנו להתחלה
בלי בידודים, בלי מסיכות
ואם כבר גלים - רק בים של שמחות

שתהיה לנו שנה שגרתית
עם בוקר בהיר ותקווה אמיתית
שנדע להבחין בכל הפרטים
שנחזור לבסיס, לדברים הפשוטים

שתהיה לנו שנה מאושרת
בלי מבזקים או דרמה מיותרת
שמדבר הדאגות יישאר תמיד שומם
שנשמח גם ביומיום הצפוי, המשעמם

שנשב עם קפה ועיתון במרפסת
כל רגע כזה, הוא רגע של חסד
שלא נמעיט בכוחה של תפילה

ובעיקר, שתהיה לנו שנה רגילה

